

ikke tror, der staar udtryffeligt, under hvilken Jurisdiktion og under hvilken af de forskellige paa et givet Sted bestaaende Konsularjurisdiktioner Selskabet skal henhøre. Der staar her kun ganske i Almindelighed, at de anerkendes som danske Selskaber og derfor horende under denne Jurisdiktion, men ikke specielt hvilken.

Oet. Hansen: Jeg gaar ud fra, at Meningen med dette Lovudkast er at gøre det muligt for Administrationen, navnlig for Udenrigsministeriet, at give et Selskab, som i Virkeligheden er dansk, den Anerkendelse, som i mange af disse halvciviliserede Lande er fuldstændig nødvendig, for at det kan arbejde. Hvis de Selskaber ikke anerkendes paa den ene eller anden Maade som danske, ville de blive ansete som hørende under det paagældende Lands Ret, og hvis altsaa danske Mænd ønske at arbejde for et vist Formaal under Selskabsformer og kunne faa dansk Kapital dertil, vil det ikke kunne lade sig gøre, naar de ere udsatte for at miste den Eksempion, som Danmark, der arbejder i disse Lande, ellers kunne glæde sig ved. Der er ogsaa en anden Fare, og det er den, at i alt Fald visse Lovgivning, og da navnlig den engelske Lovgivning, der jo spiller saa stor en Rolle i disse Lande, ikke ville anerkende et Selskab som et inkorporeret Selskab, ikke anerkende det som, hvad man i England kalder „limited liability“, med andre Ord, hvis et dansk Selskab arbejder i disse Lande, og der kommer Kollision mellem det og en Engländer, saa kan vedkommende Engländer for en engelsk Konsularomstol holde sig til den enkelte Aktionær, i alt Fald hvis han er Engländer, og det er jo ikke Meningen her, at alle Aktionærer skulle være danske, enkelte Udlændinge maatte jo i ethvert Tilfælde kunne optages. Det er en Fare, der ikke er rent imaginær, der har foreligget et Tilfælde, hvorved netop dette Spørgsmaal har voldt det paagældende Selskab store Vanskeligheder, og det har vist sig, at den herværende Administration baade i Udenrigs- og Justitsministeriet ikke har ment, at der fandtes nogen Vej efter den bestaaende Lovgivning til at staafe et dansk Selskab, der arbejdede i Udlandet, og som ikke netop havde sine Forretningskontorer her i Danmark, en Anerkendelse, der var nødvendig, for at det i disse Lande kunde blive anset for et inkorporeret eller indregistreret Selskab. Naar man nu imidlertid vil opnaa dette Ojemed, som altsaa er det at gøre det muligt for danske Mænd i disse Lande at arbejde under

Selskabsform med dansk Kapital, saa synes jeg, at man ikke maa stille Betingelserne strengere end nødvendigt. Navnlig skulde man ikke stille en Betingelse op som den, der er stillet i Lovforslaget, og som vistnok i mange Tilfælde vil gøre det næsten umuligt for vore Landsmænd i disse Lande at arbejde under danske Selskabsformer. De Selskaber, Aktieselskaber, der nærmest kan være Tale om, ville være saadanne, som skulle eksploitere en Koncession, der meddeles af vedkommende Landes Regering, en Koncession til Telegraflinier, Jærnbanelinier, Sporvejslinier, til at udnytte en Mine, en Skovstrækning eller lignende, hvortil der altid vil udtræves, at vedkommende Lands Øvrighed har givet visse Indrømmelser, en Koncession eller lignende. Det vil da se noget løjerligt ud, forekommer det mig, at det Selskab, der saaledes faar en Koncession, skulde stille sig saa rigoristisk navnlig lige over for det paagældende Land, lige overfor Kina, Japan eller Siam, at det siger: Uagtet I have indrømmet os her at kunne udnytte Eders Jærnbanelinier, Telegraflinier o. s. v., kunne vi ikke have en eneste indfødt Kineser eller Siameser med i vor Bestyrelse, det skal være lutter danske Mænd; saa snart der blot kommer en eneste indfødt, kunne vi ikke faa Anerkendelse. Jeg synes heller ikke, det er nødvendigt, naar man overlader Udenrigsministeriet det væsentlige Skøn over, hvorvidt Betingelserne virkelig ere til Stede for, at et saadant Selskab bona fide virkelig kan siges at være dansk. Jeg synes, det er tilstrækkeligt, om der bestemmes, at det overvejende Flertal af Bestyrelsens Medlemmer, f. Eks. to Tredjedele eller tre Fjerdedele, skal være danske Underjaatter, saaledes at man i ethvert Fald lader nogle Pladser aaben navnlig for, at de paagældende Landes egne indfødte kunne faa noget med at sige med Hensyn til Selskabets Styrelse. Naar man saa ved Siden af forlanger, at Selskabets Love ikke kunne forandres, at Konsulerne skulde have Tilhusrret, at der skal finde Registrering Sted til det kjøbenhavnske Handelsregister, som der jo forlanges, og at der skal være en Repræsentant i Danmark, og maaske endogjaa at Selskabet underkaster sig udtryffeligt dansk Ret og dansk Aktielovgivning, — tror jeg virkelig, at Frygten for, at et Selskab skulde benytte denne Lov til, uagtet det ikke er dansk, dog at faa Anerkendelse som dansk af Udenrigsministeriet, ikke er videre velbegrundet. Jeg mener ikke, at man skulde komme ind paa at sige, at en vis Del af Aktiekapitalen skal være paa danske Hænder, for det bliver meget vanskeligt at